

Китоби Дониёл — Рақами чилу ду

Пайвандҳои Пайвастандунанда

Jeff Pippenger

2024-01-06

Яҳёи Таъмиддиханда пайғамбари ҳалқаи пайвандкунанда буд.

«Пайғамбар Юҳанно ҳалқаи пайвандкунандае миёни ду давраи тадбирҳо буд. Ӯ ҳамчун намоёндаи Худо бархост, то муносибати шарият ва пайғамбаронро бо давраи масеҳӣ нишон диҳад. Ӯ нури хурдтаре буд, ки бояд аз паси он нури бузургтаре меомад. Зехни Юҳанно аз ҷониби Рӯҳулқудс мунаввар гардида буд, то бар қавми худ нур афшонад; аммо ҳеҷ нури дигаре ҳаргиз бар инсонии сукутқарда ончунон равшан натобидааст ва ҳаргиз нахоҳад тобид, мисли он нуре ки аз таълимот ва намунаи Исоро содир мегардид. Масеҳ ва рисолати Ӯ, чунон ки дар қурбониҳои соягун рамзан нишон дода мешуд, фақат ба таври хира дарк гардида буданд. Ҳатто ҳуди Юҳанно низ ҳаёти ояндаву ҷовидонро ба воситаи Начотдиханда ба пуррагӣ дарк накарда буд». «Орзуи асрҳо», 220.

Исо ҳамчунин пайванди иртиботии пайғамбарӣ буд.

«Масеҳ роҳро аз замин то осмон пеш бурдааст. Ӯ пайванди васлкунандаи миёни ин ду ҷаҳон мебошад. Ӯ муҳаббат ва фурутанӣ Худоро ба инсон меоварад, ва инсонро ба воситаи сазовории Худ ба боло мебарад, то бо мусолиҳаи Худо вохӯрад. Масеҳ роҳ, ростӣ ва ҳаёт аст. Ин кори душвор аст, ки қадам ба қадам, бо дард ва оҳиста, ба пеш ва ба боло, дар роҳи покӣ ва муқаддасӣ пайравӣ намоем. Аммо Масеҳ барои он ки дар ҳар қадами пешрафт дар ҳаёти илоҳӣ неруи тоза ва қуввати осмонӣ ато намояд, фароҳамии кофӣ муҳайё кардааст. Ин аст он дониш ва таҷрибае ки ҳамаи дастон дар идора ба он ниёз доранд ва бояд онро дошта бошанд, вагарна онҳо ҳар рӯз бар кори Масеҳ нанг меоранд». Testimonies, volume 3, 193.

Кори пешгӯёнаи Яҳёи Таъмиддиханда дар бар мегирифт пайвастании давраи тадбири заминӣ бо мақдаси осмонӣ. Нахустин суханоне, ки Яҳё гуфт, вақте ки бори аввал Исоро дид, инҳо буданд:

Фардои он рӯз Яҳё дид, ки Исо сӯи ӯ меояд, ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад». Юҳанно 1:29.

Аммо ҳарчанд Яҳё мебоист гузаришро аз Исроили қадим ба Исроили рӯҳонӣ муайян созад, фаҳмиши ӯ дар бораи он гузариш маҳдуд буд.

Масеҳ, ба ҳимояи Юҳанно, чунин гуфт: «Пас шумо барои дидани чӣ берун рафтед? Оё пайғамбаре? Оре, ба шумо мегӯям, ва бештар аз пайғамбар». Юҳанно на танҳо пайғамбаре буд, ки воқеаҳои ояндаро пешгӯӣ кунад, балки ӯ фарзанди ваъда буд, ки аз вақти таваллудаш аз Рӯҳулқудс пур гардида буд, ва аз ҷониби Худо таъин шуда буд, то ҳамчун ислоҳотгар кори махсусро ба анҷом расонад, дар омода сохтани қавме барои пазириши Масеҳ. Пайғамбар Юҳанно ҳалқаи пайвандкунандаи миёни ду тадбири илоҳӣ

буд.

Дини яҳудиён, дар натиҷаи дур шудани онҳо аз Худо, бештар аз маросимҳо иборат гардида буд. Юҳанно он нури хурдтар буд, ки бояд аз пайи он нури бузургтар меомад. Ў мебоист эътимоди мардумро ба анъанаҳои онҳо ба ларза оварад, гуноҳхояшонро ба ёдашон биёрад ва онҳоро ба тавба раҳнамун шавад, то ки барои дарки кори Масеҳ омода гарданд. Худо ба Юҳанно ба василаи илҳом хабар дод ва пайғамбарро мунаввар сохт, то ӯ хурфот ва зулмотро аз зехни яҳудиёни ростин дур намояд, ки бар асари таълимоти дурӯғин дар тӯли наслҳо бар онҳо чамъ гардида буд.

«Хатто хурдтарин шогирде, ки аз пайи Исо мерафт, мӯъҷизаҳои Ўро медид, ба дарсҳои илоҳии таълими Ў гӯш медод ва суханони тасаллибахшero, ки аз лабони Ў чорӣ мешуданд, мешунид, аз Яҳёи Таъмиддиханда имтиёзи бештар дошт, зеро ӯ нури равшантаре дошт. Ҳеч нури дигаре бар зехни инсонии гунаҳкору сукуткарда наметобид ва ҳаргиз нахоҳад тобид, чуз он нуре ки ба воситаи Ў, ки Нури ҷаҳон аст, расонида мешуд ва мешавад. Масеҳ ва рисолати Ў фақат ба таври тира аз тариқи қурбонииҳои соягуна фаҳмида мешуданд. Хатто Яҳё низ меандешид, ки салтанати Масеҳ дар Ерусалим хоҳад буд ва Ў подшоҳии заминiero барпо хоҳад кард, ки тобеонаш муқаддас хоҳанд буд». Review and Herald, April 8, 1873.

Ҳамчунин, хавворӣ Павлус пайвандгари нубувватӣ буд, ки бояд татбиқоти нубувватиин гузариши воқеиро ба сӯи рӯҳонӣ муайян мекард. Ў дарк менамуд, ки Уршалими воқеӣ дигар Уршалими нубувват набуд, зеро он замон ба Уршалими осмонӣ гузашта буд.

Зеро ин Аҷар кӯҳи Сино дар Арабистон аст, ва ба Ерусалиме ки ҳоло ҳаст, мувофиқат мекунад, ва бо фарзандонаш дар ғуломӣ аст. Аммо Ерусалиме ки болотар аст, озод аст, ки модари ҳамаи мост. Ғалотиён 4:25, 26.

Дар боби дуҷуми 2 Таслӯникиён, ки мо онро баррасӣ мекардем, Павлус муайян намуд, ки Рими бутпарастии воқеӣ ҳамоно қудрате буд, ки Рими рӯҳонии папиро аз баромадан ба тахт то соли 538 бозмедошт. Дар он боб ӯ нишон медиҳад, ки «марди гуноҳ», ки дар маъбади Худо нишастааст, ҳамоно «подшоҳе» буд, ки Дониёл дар боби ёздаҳум, ояти сиё шашум, муайян кардааст. Далеле, ки «подшоҳи шимол» дар шаш ояти охириини Дониёли ёздаҳум папост, калиди барқарор сохтани ҷаҳорҷӯбаи ҳақиқат гардид, ки Future for America онро аз афзоиши дониш дар соли 1989 ба қор бурд.

Дар ҳамоно боб, Павлус амалкардии Руми бутпарастро дар боздоштани болоравии папият муайян кард, то замоне ки Руми бутпараст аз миён бардошта шавад, ва ба ин васила муайян намуд, ки «ҳаррӯза» дар китоби Дониёл Руми бутпараст буд. Ин ҳақиқат худ калиди асосие гардид барои барқарор кардани ҷорҷӯбаи ҳақиқате, ки афзоиши донишро дар соли 1798 ба вучуд овард.

Дар таърихи Вилиям Миллер, паём дар замоне эълон карда шуд, ки бояд гузариш аз ҳаракати филаделфиявӣ ба ҳаракати лаодикиявӣ ба вуқӯъ меомад. Дар таърихи Future for America, акнун гузариш аз ҳаракати лаодикиявӣ ба сӯи ҳаракати филаделфиявӣ ба вуқӯъ меояд.

Ҳақиқате ки Павлус дар 2 Таслӯникиён баён намудааст ва гузаришро аз Руми бутпарастӣ айнӣ ба Руми рӯҳонии папавӣ муайян месозад, ба ҷаҳорҷӯби фаҳмиши нубуввати Миллер табдил ёфт. Ҳам Яҳёи Таъмиддиханда ва ҳам Павлус бархезонида шуданд, то гузаришро аз айнӣ ба рӯҳонӣ шарҳ диҳанд. Вилиям Миллер ба воситаи Яҳёи Таъмиддиханда рамзӣ муаррифӣ мешуд, ва дар кори ӯ бисёр муҳим буд, ки ӯ робита ва гузариши байни Руми бутпараст ва Руми папавиро дарк намояд, ҳамон гузарише ки Яҳё барои муайян кардани он бархезонида шуда буд.

Дар китоби Дониёл панҷ ишора ба «қурбонии доимӣ» вучуд дорад, ва онҳо ҳамеша пеш аз рамзи қудрати папавӣ меоянд. Дар заминаи гузариши нубувватие, ки мо баррасӣ мекунем, ҳамаи ин панҷ ишора гузаришро аз Руми айнӣ ба Руми рӯҳонӣ дар бар мегиранд. «Қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл яке аз ҳақиқатҳост, ки бар ду лавҳаи Ҳабаққуқ тасвир шудааст, ва аз ин рӯ, ҳақиқати асосие мебошад, ки бояд ҳимоя карда мешуд; ҳақиқате, ки дар ниҳоят бо ҷавоҳирот ва тангаҳои дурӯғин ва қалбакӣ пӯшида мегардид. Тасодуфӣ нест, ки ҳар як ҳақиқате, ки бар он ду нақшаи муқаддас тасвир шудааст, дар навиштаҳои Эллен Уайт тасдиқҳои мустақими илҳомбахш дорад. Рад кардани ҳар яке аз ҳақиқатҳои асосӣ (аз ҷумла «қурбонии доимӣ») ба маънои он аст, ки ҳамзамон салоҳияти Рӯҳи Нубувват низ рад карда мешавад.

«Он гоҳ ман дар бораи “Ҳамешагӣ” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” аз ҳикмати инсон илова карда шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки пеш аз соли 1844 ягонагӣ вучуд дошт, қариб ҳамаи онҳо дар бораи “Ҳамешагӣ” бар назари дуруст муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844 инҷониб, дар ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва аз пайи он торикӣ ва ошуфтагӣ омад». Review and Herald, November 1, 1850.

Онҳое ки «фарёди соати довариро доданд», «рӯзмарра»-ро ҳамчун рамзи бутпарастӣ ва/ё Руми бутпараст мефаҳмиданд. Фаҳмиши онҳо ин нуктаро низ дар бар мегирифт, ки калимаи «қурбонӣ» ба он порча дар Дониёл тааллуқ надорад, ки он ҷо аз ҷониби тарҷумонҳои (бо ҳикмати инсонӣ) Китоби Муқаддаси Шоҳ Ҷеймс илова шуда буд. Фаҳмиши пешоҳангон ҳамчунин инро дар бар мегирифт, ки «рӯзмарра» ҳамеша дар иртибот бо яке аз ду рамзи қудрати папавӣ муаррифӣ мегардид, ва бутпарастӣ («рӯзмарра») ҳамеша пеш аз рамзи папавӣ меомад. Онҳо ҳамеша дар ҳамон пайдарпаие шинохта мешуданд, ки дар он ба таърихи нубувват ворид гардида буданд. Китобҳои Дониёл ва Ваҳй ҳеҷ гоҳ аз пайдарпаии таърихии пеш омадани бутпарастӣ бар папагарӣ дур намешаванд, ва ҳангоме ки китоби Ваҳй қудрати сеюми харобкунандаи пайғамбари козибро муаррифӣ мекунад, он пайдарпай ҳамеша нигоҳ дошта мешавад.

Бе дастури Павлус, ки чизҳои айнанин нубувват дар давраи солиб ба чизҳои рӯҳонӣ гузариш ёфтанд, дар робита ба пешгӯии Масеҳ дар бораи вайроншавии Ерусалим, ки дар ҳамаи Инҷилҳо ба ҷуз Юҳанно омадааст, як мушқил пеш меояд. Ду рамзи папавӣ, ки дар китоби Дониёл бо «қурбонии доимӣ» алоқаманданд, макрӯҳи вайронкунанда ва ҷинойти вайронкунанда мебошанд. Ин ду рамз нишони ҳайвонро (макрӯҳ) ва сурати ҳайвонро (ҷинойт) ифода мекунад.

Гуноҳе, ки ба папагӣ иҷозат медиҳад онҳоро, ки ӯ бидъаткор мешуморад, ба қатл расонад, иттиҳоди калисо ва давлат аст, дар ҳоле ки калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад. Бинобар ин, Дониёл иттиҳоди калисо ва давлатро, ки сурати ҳайвони папагӣ мебошад, ҳамчун гуноҳи ҳаробӣ тасвир мекунад. Китоби Муқаддас бутпарастиро чун макрӯҳот муайян менамояд, ва тамоми бутпарастии қудрати папагӣ бо шанбеи бутини он таҷассум ёфтааст, ки Юҳанно онро аломати ҳайвон менамояд, ва Дониёл онро он макрӯҳоте менамояд, ки ҳаробӣ меоварад.

Ва аз яке аз онҳо шохчаи хурде берун омад, ки бағоят бузург мегашт сӯи ҷануб, ва сӯи шарқ, ва сӯи замини хушманзар. Ва он чунон бузург шуд, ки то ба лашкари осмон расид; ва баъзеро аз он лашкар ва аз ситорагон ба замин афканд ва онҳоро поймол кард. Оре, ӯ худро ҳатто то ба Сарвари он лашкар бузург намуд, ва ба воситаи ӯ қурбонии доимӣ бардошта шуд, ва макони муқаддасгоҳи Ё фурӯ андохта шуд. Ва лашкаре ба ӯ бар зидди қурбонии доимӣ ба сабаби таҷовуз дода шуд, ва он ростиро ба замин афканд; ва амал мекард, ва комёб мешуд. Дониёл 8:9–12.

Мо ин оятҳоро дар мақолаи дигар ба таври муфассалтар баррасӣ хоҳем кард, аммо дар ояти ёздаҳум, қудрате ки худро бар зидди Масеҳ бузург намуд, Руми бутпараст буд, вақте ки онҳо қӯшиш карданд Ёро ҳангоми таваллуди Ё бидустанд ва сипас ниҳоят ин корро дар салиб анҷом доданд. Оят мегӯяд, ки «ба василаи ӯ» (Руми бутпараст) «тамомидӣ бардошта шуд». Калимаи ибронӣ, ки ба «бардошта шуд» тарҷума шудааст, «gim» мебошад ва маънои он «боло бардоштан ва ҷалол додан» аст. Руми бутпараст дини бутпарастиро боло мебардошт ва ҷалол меод, ва онҳо дар таърих маҳз ҳамин корро карданд. Аз ҳамин сабаб онҳоро «Руми бутпараст» менаманд.

Ояти наватӣ муайян месозад, ки ба Руми папагӣ «лашкаре» (қудрати ҳарбӣ) дода шуд, ки бар зидди «қурбонии доимӣ» буд, ё бояд бар он ғолиб меомад. Ин низ як воқеияти таърихӣ, зеро қувваи ҳарбӣ аз ҷониби папагӣ ба кор бурда шуд (гарчанде ки вай ҳеҷ гоҳ лашкари шахсии худро надошт), то он монеаеро, ки бар роҳи болоравии вай ба қудрат гузошта шуда буд, аз миён бардорад. Он қудрат аз Руми бутпараст бармеомад. Қудрати ҳарбие, ки вай ба кор бурд, ба ӯ ба воситаи «таҷовуз» дода шуд, зеро он таҷовузе, ки ба вай имкон дод лашкарҳои подшоҳонро, ки ёро дар соли 538 бар тахт нишонданд, идора намояд, гуноҳи пайвастанӣ калисо ва давлат буд. Нахуст дар ояти ёздаҳум сухан дар бораи Руми бутпараст меравад ва ба омӯзанда фаҳмонда мешавад, ки Руми бутпараст бар зидди Масеҳ хоҳад бархост ва дини бутпарастиро боло хоҳад бурд.

Ояти наватӣ ҷиояти иттиҳоди калисо ва давлатро тасвир мекунад, ки ба папагӣ имкон дод бартараф карда ва он монеаеро дур созад, ки Руми бутпараст бар зидди вай ба амал меовард. Таърих татбиқи ҳар дуи он оятро тасдиқ мекунад. «Қурбонии доимӣ» ё Руми бутпарастро ифода мекунад — он қудрате, ки бар зидди Масеҳ меистод, — ё дини бутпарастиро, ки Руми бутпараст онро баланд бардошта буд. Пас аз рамзи «қурбонии доимӣ» папагӣ меояд, зеро он ҷиояти иттиҳоди калисо ва давлатро муайян месозад, ки ҳамон чизест, ки папагиро бо лашкаре қудрат мебахшад, то қурбонии нопоки худро анҷом диҳад. Саволи сеюми Дониёл дар бораи «қурбонии доимӣ» ҳамон саволест, ки ҷавобро ба миён меорад, ки сутуни

марказии адвентизм мебошад.

Пас шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт; ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки сухан мегуфт, гуфт: «Рӯё дар бораи қурбонии ҳаррӯза ва гуноҳи вайронкунанда, ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкарро ба зерӣ по поймол шудан месупорад, то ба кай давом хоҳад кард?» Дониёл 8:13.

Дар ин оят савол дар бораи он матраҳ мешавад, ки рӯё то чӣ андоза давом хоҳад кард; бинобар ин, посухе талаб карда мешавад, ки муддатро ифода намояд, на як лаҳзаи муайяни замонро. Савол ин нест, ки рӯё дар кадом сана ба амал хоҳад омад, балки он аст, ки давомнокии рӯё чӣ қадар аст. Оят намерсид: «Кай?», балки мерсид: «То кай?» Рӯё дар бораи қувваҳои ҳаробкунандагони бутпарастист, ки ҳамчун «доимӣ» муаррифӣ шудаанд, ва низ дар бораи папагарист, ки тавассути гуноҳи папагӣ муаррифӣ мешавад, он гоҳ ки вай бо подшоҳони замин зино мекунад. Ин ду қувваи ҳаробкунандаи бутпарастӣ, ки баъдан папагарӣ аз паси он омад, мебоист маъбад ва лашкарро дар тӯли як давраи «ҳафт вақт» поймол мекарданд.

Бояд эътироф кард, ки поймол гардидани маъбади воқеӣ, ки дар замони Бобил оғоз ёфта, то нобудшавии Ерусалим аз ҷониби Руми бутпараст дар соли 70 милодӣ идома кард, аз оғоз то анҷоми ин таърих аз ҷониби қудратҳои бутпараст анҷом дода шуд. Пас, маҳз бутпарастии воқеӣ дар шакли чамъ маъбади воқеӣ ва лашкари воқеиро (қавми Худо) поймол кард. Аммо ин Руми рӯҳонӣ буд, ки Ерусалими рӯҳонӣ ва Исроили рӯҳониро поймол кард.

Лекин ҳавлиеро, ки аз беруни маъбад аст, тарк намо ва онро чен макун; зеро он ба халқҳо дода шудааст: ва шаҳри муқаддасро онҳо чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ва Ман ба ду шохиди Худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо як ҳазору дусаду шаст рӯз, дар палос печида, нубувват хоҳанд кард. Ваҳй 11:2, 3.

Яҳёи Таъмиддиханда набиҳои халқаи васлқунандае буд, ки ивази давраи илоҳиро аз муқаддасгоҳи заминӣ ба муқаддасгоҳи осмонӣ муайян кард, бе он ки пуррагии қори худро бидонад. Павлус набиҳои халқаи васлқунандае буд, ки ивази давраи илоҳиро аз Исроили воқеӣ (мизбон) ба Исроили рӯҳонӣ муайян кард. Ерусалиме, ки чихилу ду моҳ поймол карда шуд, Ерусалими рӯҳонӣ буд.

«Даврахое, ки дар ин ҷо зикр шудаанд, — «чилу ду моҳ» ва «як ҳазору дусаду шаст рӯз» — яканд ва ҳар ду яқсон он замонро ифода мекунанд, ки дар он калисои Масеҳ мебоист аз ҷониби Рум зерӣ ситам қарор гирад. Он 1260 соли ҳукмронии папагӣ дар соли 538-и милодӣ оғоз ёфт ва бинобар ин дар соли 1798 ба поён мерасид. Дар он вақт як лашкари Фаронса ба Рум ворид шуда, папиро асир кард, ва ӯ дар таъбид мурд. Гарчанде ки дере нагузашта баъд аз он папай нав интиҳоб гардид, иерархияи папагӣ аз он пас дигар ҳеҷ гоҳ натавонист он қудратро, ки пештар дар ихтиёр дошт, ба қор барад». The Great Controversy, 266.

Павлус муайян кард, ки дар он гузарише, ки дар таърихи салиб ба вуқӯъ пайваست, Ерусалими рӯҳонӣ, ки «болост», ба он шаҳре табдил ёфт, ки Худо баргузид, то номи Худо дар он ҷой диҳад, ва Ерусалими воқеӣ дигар Ерусалими пешгӯии Китоби Муқаддас набуд.

Зеро ин Аҷар аст кӯҳи Сино дар Арабистон, ва ба Уршалиме, ки ҳоло ҳаст, мувофиқат мекунад, ва бо фарзандони худ дар бандагӣ аст. Аммо Уршалиме, ки болотар аст, озод аст, ва он модари ҳамаи мост. Ғалотиён 4:25, 26.

Ин ҳақиқатро дуруст фаҳмидан бисёр муҳим аст, ва татбиқи бардурӯғи Ерусалими айнӣ ҳамчун рамзи пешгӯии Китоби Муқаддас қисми фиребест, ки йезуитҳо онро ба вучуд оварданд, то ҳақиқатро суғардонанд, ки папаи Рум зиддимасеҳ аст. Он таълими бардурӯғ дар дохили протестантизми муртад чунин этиқодеро ба вучуд меоварад, ки ба онҳо имкон медиҳад нодуруст ба давлати муосири яҳудиӣ Исроил ҳамчун рамзи пешгӯӣ назар кунанд. Ерусалими айнӣ дар замони салиб дигар Ерусалими Худо набуд.

«Шаҳри Ерусалим дигар ҷои муқаддас нест. Лаънати Худо бар он аст, зеро Масеҳро рад карданд ва маслӯб намуданд. Доғи тираи гуноҳ бар он қарор дорад, ва он дигар ҳеҷ гоҳ ҷои муқаддас нахоҳад буд, то даме ки бо оташҳои поксозандаи осмон пок гардад. Дар он вақте ки ин замини лаънатзадаи гуноҳ аз ҳар доғи гуноҳ пок карда мешавад, Масеҳ боз бар Кӯҳи Зайтун хоҳад истод. Вақте ки пойҳои Ё бар он қарор гиранд, он аз ҳам ҷудо хоҳад шуд ва ба ҳамвории бузурге табдил хоҳад ёфт, ки барои шаҳри Худо омода шудааст». Review and Herald, July 30, 1901.

Аҳамияти фарқият миёни Ерусалими аслӣ ва Ерусалими рӯҳонӣ ҳангоми баррасии пешгӯии Масеҳ дар бораи анҷоми ҷаҳон мавриди назар қарор хоҳад гирифт. Бори ҷаҳорум, ки Дониёл «қурбонии доимӣ»-ро зикр мекунад, дар боби ёздаҳум аст.

Ва кӯшу нерӯҳо аз ҷониби ӯ бархоста, макдаси қувватро палид хоҳанд кард, ва қурбонии доимиро барҳам хоҳанд дод, ва макруҳи харобисозро барпо хоҳанд намуд. Дониёл 11:31.

Ин оят кори Руми бутпарастро дар бар тахти замин нишонидани папагӣ дар соли 538 муайян мекунад. «Бозуҳо» қувваи низомии Руми бутпарастро ифода менамоянд, ки аз замони Кловис, подшоҳи франкҳо, дар соли 496 ба ҷонибдорӣ папагӣ бархостанд. Подшоҳони гуногуни аврупой пас аз Кловис барои барқарор кардани папагӣ фаъолият карданд, аммо ин оят ҷаҳор қореро муайян мекунад, ки подшоҳони аврупой («бозуҳо») барои папагӣ анҷом доданд, баъд аз он ки онҳо бо ташкили иттиҳоди калисо ва давлат бо фоҳишаи Сур аз ҳад гузаштанд.

Вақте ки онҳо аз папагарӣ ҳимоят карданд, онҳо шаҳри Румро, ки рамзи қудрати ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ буд, «олуда» сохтанд ё вайрон карданд. Ин олудагии оят дар тӯли солҳо такроран ба иҷро расид, зеро шаҳри Рум пайваста зери ҳамлаҳои ҳарбӣ оварда мешуд. Он подшоҳони аврупой (бозуҳо) ҳамчунин «қурбонии доимиро аз байн мебурданд». Калимаи иброние, ки дар ин оят ба «аз байн бурдан» тарҷума шудааст, «gim» нест, чунонки дар боби ҳашт буд. Дар ин оят, калимае, ки ба «аз байн бурдан» тарҷума шудааст, «sug» мебошад, ва маънояш дур кардан аст. Бозуҳои подшоҳони аврупой муқовимати бутпарастиро ба болоравии папагарӣ дар соли 508 дур мекарданд. Сипас, дар соли 538, ҳамон бозуҳо папагариро бар тахти замин менишонданд. Баъд, дар Шӯрои Орлеан, маҳз дар ҳамон сол, папагарӣ қонуни рӯзи якшанберо ҷорӣ намуд.

Як рӯзи ибодат будани якшанбе ҳамон аст, ки хоҳар Уайт онро шанбеи «бут» меномад, ва бутпарастӣ таърифи комили китоби калимаи «маконат» аст. Дар соли 538, бозуҳои Руми бутпараст он маконатеро, ки вайрона месозад, барпо карданд.

«Ҳамаи онҳое ки шанбеи бутпарастиро, яъне рӯзеро, ки Худо онро баракат надодааст, баланд бардошта парастии мекунад, ба иблис ва фариштагони ӯ бо тамоми қуввати қобилияти аз ҷониби Худо додашудаи худ, ки онро ба истифодаи нодуруст табдил додаанд, ёрӣ мерасонанд. Аз рӯҳи дигаре илҳом гирифта, ки идроки онҳоро кӯр мегардонад, онҳо наметавонанд бубинанд, ки баланд бардоштани якшанбе комили муассисаи Калисои католикӣ аст». Selected Messages, book 3, 423.

Пешгӯӣ ва таърих татбиқеро, ки мо ҳоло барои ояти сиё як муайян кардем, тасдиқ менамоянд. Вақте мегуем, ки пешгӯӣ ин татбиқро тасдиқ мекунад, мо ба он ишора дорем, ки пешгӯӣҳои дигари низ ҳастанд, ки ба ҳамин воқеиятҳо мепардозанд, ҳарчанд онҳоро дар айнаи замон ба баҳс ворид намесозем. Бори панҷум ва охирин, ки Дониёл ибораи «рӯзмарра»-ро ба қор мебарад, дар боби дувоздаҳум ёфт мешавад.

Ва аз вақте ки қурбонии доимӣ бардошта шавад, ва макрӯҳи ҳаробисоз барпо гардад, як ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад буд. Хушо қасе ки интизорӣ кашад, ва ба як ҳазору сесаду сиё панҷ рӯз бирасад. Дониёл 12:11, 12.

Пешгӯӣ ва таърих гувоҳи медиҳанд, ки дар соли 508 муқовимат ба болоравии папство, аслан, ба поён расид, вақте ки охирин аз се монесаи ҷуғрофӣ (готҳо) қанда шуд, ҷунон ки боби ҳафтуми китоби Дониёл муайян месозад.

Ба шохҳо менигаристам, ва инак, дар миёни онҳо шохӣ кӯчаки дигаре баромад, ки пеши он се шох аз шохҳои аввалин аз бех решақан қарда шуданд; ва инак, дар ин шох чашмҳои монанди чашмони инсон буд, ва даҳоне ки суҳанони бузург мегуфт. Дониёл 7:8.

Аз байн бурдаи сегона бар он ду лавҳи муқаддас тасвир ёфтаанд, ва ҳангоме ки сеюмини он се монесаи ҷуғрофӣ дар соли 508 аз шаҳри Рум берун ронда шуд, муқовимат бар зидди болоравии қудрати папай бардошта шуд. Барпо гардонидане, ки дар ояти ёздаҳум ба он ишора шудааст, сӣ соли миёни 508 ва 538-ро ифода мекунад. Он сӣ солро муайян месозад, ки дар онҳо омодагии барқарор намудани марди гуноҳ дар маъбади Худо анҷом ёфт.

Қаломе, ки ба «бардошта мешавад» тарҷума шудааст, ҳамчунин «сур» аст, ки маънои дур қарданро дорад; ва дар соли 508 муқовимат бар зидди бархостани папай дур қарда шуд (бардошта шуд). Аз он сана, як ҳазору дусаду навад сол шуморо ба 1798 ва ба захми марговари папай мерасонад. Як ҳазору сесаду сиё панҷ рӯз шуморо ба ноумедии аввал ва ба оғози замони таъхир дар охири ҳади соли 1843 мерасонад. Оят барои онҳое, ки ба 1843 «меоянд», баракатро ваъда мекунад. Қалимаи «меояд» маънои қалом қарданро дорад. Рӯзи аввали соли 1844 ноумедии аввалро нишон медиҳад, аммо рӯзи охири соли 1843 ба лаҳзаи аввали соли 1844 мерасад. Рӯзи охири як сол ба рӯзи аввали соли баъдӣ мерасад. Баракате, ки бо он сана вобаста аст, аз ҷониби таърих ва нобувват таъйид мешавад.

Дар мақолаи оянда мо баррасии аҳамияти «қурбонии доимӣ»-ро ҳамчун ҳақиқати бунёдӣ идома хоҳем дод.

«Ҳамаи паёмхое, ки аз солҳои 1840–1844 дода шуда буданд, бояд ҳоло бо қуввати тамои пешниҳод гарданд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонида шаванд.

«Масеҳ гуфт: “Хушо чашмони шумо, зеро онҳо мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро онҳо мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале онро надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд” [Matthew 13:16, 17]. Хушо он чашмоне, ки он чиро, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуд, диданд.»

«Паём дода шуд. Ва дар тақрор намудани ин паём набояд ҳеҷ таъхире бошад, зеро аломатҳои замон ба иҷро расида истодаанд; кори хотимаӣ бояд анҷом дода шавад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба қарибӣ, бо таъйини Худо, паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланде хоҳад расид. Он гоҳ Дониёл дар қитъаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, volume 21, 437.